

Arrest

nr. 162 527 van 22 februari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Cambodjaanse nationaliteit te zijn, op 17 oktober 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt van 23 augustus 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Mr. H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat Mr. K. VAN BELLINGEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat K. BERNARD, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 12 oktober 2010 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 23 augustus 2013 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag ontvankelijk, maar ongegrond verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"(...) Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 12.10.2010 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

T., C. (R.R.: 085060647508)

Geboren te Roluos op 06.06.1985

Nationaliteit: Khmerische Rep. Cambodja

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 17.01.2011, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor T. C., die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag van de arts-adviseur d.d. 21.08.2013 in gesloten omslag).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene (de zus en moeder van betrokkene zouden in België verblijven). Dat met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen.

Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven.

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve betrokkene tevens af te voeren uit het Vreemdelingenregister omwille van "verlies van recht op verblijf. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij betoogt in een enig middel als volgt:

"(...) Schending van de bepalingen van art 9 ter van de Wet van 15 december 1980.

Schending van de motiveringsverplichting meerbepaald van art 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen

Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur nl het redelijkheidsbeginsel

-Art 9 ter van de Vreemdelingenwet bepaalt:

(...)

1.De motivering van de bestreden beslissing stelt ten onrechte dat de ziekte van verzoeker niet zou beantwoorden aan de bepalingen/voorwaarden van de ziekte overeenkomstig art 9 ter van de Vreemdelingenwet om een verblijfsvergunning aan verzoeker af te leveren.

De bestreden beslissing baseert zich hierbij uitsluitend op de conclusie van de arts adviseur Dr M. die verzoeker absoluut niet heeft opgeroepen en zich enkel baseerde op 8 medische getuigschriften betreffende de gezondheidstoestand van verzoeker.

Dat de arts adviseur Dr M. zich in zijn besluit ten onrechte uitspreekt als volgt:

"Ik stel bijgevolg vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van art 9 ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op g rond van voornoemd artikel"

Dat deze conclusie van de arts adviseur ten onrechte verwijst naar §1, eerste lid Vw die pas werd aangepast door de wet van 29 december 2010 overeenkomstig art 187 en waarbij de inwerkingtreding ervan werd voorzien op 10.01.2011.

Dat de arts adviseur dan ook onmogelijk zich kon uitspreken over een ziekte of voorwaarde overeenkomstig §1 eerste lid art 9 ter nu de aanvraag van verzoeker ruimschoots voor de inwerkingtreding van de wet dd. 29.12.2010 werd ingediend ni op 12.10.2010.

Dat er dan ook een verkeerde toepassing wordt gemaakt van de bepalingen van art 9 ter VW nu enkel deze van toepassing op het ogenblik van de aanvraag art 9 ter van toepassing kunnen zijn.

Dat de bepalingen van art 9 ter dan ook werden geschonden en de arts geen enkele bevoegdheid had om zich op deze wijze uit te spreken.

2. Dat de bestreden beslissing verder geen rekening houdt met het feit dat het onderzoek van dit dossier zeker door de arts adviseur op een weinig zorgvuldige wijze is gebeurd.

Dat de arts zich enkel baseert op de getuigschriften dd. 2010 terwijl hij zich uitspreekt over het medisch dossier van verzoeker in augustus 2013 (praktisch 3 jaar later!) zonder verzoeker ook maar op een enkel moment op te roepen voor een medisch onderzoek of verdere vaststellingen.

Dat dit des te meer noodzakelijk blijkt nu de behandeling van het dossier door de arts pas gebeurde praktisch 3 jaar nadat het verzoek art 9 ter werd ingediend door verzoeker.

Dat dit dan ook getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur en in het bijzonder de zorgvuldigheidsverplichting door zich niet nader meer te gaan informeren bij de verschillende artsen of minstens verzoeker zelf te onderzoeken.

Dat bovendien blijkt dat verzoeker wel degelijks verder medische behandelingen dient te krijgen zoals daar zijn dagelijks intermitterende sondage en om de 6 à 8 weken cystoscopische dilataties nu anders het urinekanaal verstopt geraakt en verzoeker opnieuw dreigt op niet natuurlijke wijze te kunnen urineren zoals bij zijn aankomst en voor talrijke operaties het geval was.

Dat deze elementen volledig in strijd zijn met het verslag van de arts adviseur die stelt dat er daarentegen geen behandelingen meer zouden vereist zijn.

Dat dit volledig onjuist is.

3. De motivering van de bestreden beslissing weerlegt overigens op geen enkele manier het gegeven dat er in het land van oorsprong van verzoeker geen adequate medische behandeling voorhanden is.

De bestreden beslissing is hier zelf totaal niet op ingegaan op de concrete situatie voor verzoeker.

Het is bijgevolg vaststaand dat enige adequate medische behandeling (zoals blijkt uit bijgevoegde stukken) aan verzoeker niet kan worden geboden in Cambodja.

4. Verzoeker heeft overigens geen bestaansmiddelen en is ten laste van zijn moeder en familie die hier allen woonachtig zijn.

De bestreden beslissing stelt dat deze informatie niet relevant is nu deze familiale gegevens m.b.t zus en moeder die hier ook in België verblijven geen betrekking hebben op de medische toestand van verzoeker.

Dat de bestreden beslissing totaal verkeerdelijk hier geen rekening houdt met het gegeven dat deze familiale structuur wel ontzettend belangrijk is en zijn implicaties heeft op medisch vlak nu verzoeker bij een terugkeer naar zijn land geen beroep kan doen op andere familie en bijkomend verzoeker totaal geen bestaansmiddelen heeft om zich verder nog medisch te laten opvolgen indien er dan al behandelingen voor verzoeker zouden bestaan.

5. De motivering van de bestreden beslissing bevat verder een stereotiepe motivering zonder in casu in te gaan op de stukken die door verzoeker werden bijgebracht.

Dat dan ook blijkt dat er wel een ernstig risico bestaat op onmenselijke of vernederende behandeling indien verzoeker niet verder medisch zou kunnen worden opgevolgd zoals blijkt uit de gevoegde stukken.

De arts Dr MATTHYS aangesteld door de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt bovendien geen specialist (uroloog) te zijn die zich met kennis over deze gezondheidsproblematiek (overigens ook zeer summier) uitspreekt.

Ten onrechte verwijst de Dienst Vreemdelingenzaken of beperkt zij zich bovendien enkel tot "directe levensbedreigende ziektes of een kritieke gezondheidstoestand" waarbij zij verwijst naar de begrippen zoals gehanteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens m.b.t de toepassing van art 3 EVRM in medische zaken.

Echter recent op 19 juni 2013 besliste de Raad van State (arrest 223.961) dat deze verwijzing naar art 3 EVRM absoluut niet bruikbaar is voor art 9 ter Vreemdelingenwet.

De toepassing van art 3 EVRM betreft slechts een minimumnorm terwijl de bepalingen van art 9 ter veel ruimer zijn.

De Dienst Vreemdelingenzaken moet voor de toepassing van art 9 ter Vreemdelingenwet de verschillende mogelijkheden onderzoeken nu art 9 ter verschillende opties inhoudt.

Dat verder moet worden opgemerkt dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens tot op vandaag alleen nog maar een schending van artikel 3 EVRM weerhouden wanneer er sprake was van een kritieke en vergevorderde gezondheidstoestand.

Echter het Hof stelt het voorhanden zijn van een actuele directe levensbedreiging echter niet voorop als een absolute voorwaarde voor een schending van artikel 3 EVRM. Het Hof sluit niet uit dat ernstige aandoeningen een schending kunnen uitmaken van artikel 3 EVRM als er geen behandeling voorhanden is in het land van herkomst waardoor deze aandoeningen alsnog op korte termijn zullen evolueren naar acute levensbedreiging.

Zie Kruispunt Migratie website: over interpretatie arrest RvV 92.661 van 30.11.2012

Met betrekking tot de verwijdering van zieke vreemdelingen stelt het Hof bij zijn beoordeling inzake artikel 3 van het EVRM geenszins als absolute voorwaarde dat de gezondheidstoestand actueel direct levensbedreigend dient te zijn. Het Hof hanteert het criterium van "zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn". Het moet om een aandoening gaan die voldoende ernst heeft opdat deze aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Een banale ziekte is dus uitgesloten. Het Hof weegt het volgende af: de beschikbaarheid van de vereiste zorgen, de medicatie in het herkomstland en, in mindere mate, de toegankelijkheid van de vereiste medische behandeling en zorgen in het land waarnaar de vreemdeling zal worden uitgewezen. Indien hierover gegevens bekend zijn, onderzoekt het Hof ook of er nog familie aanwezig was en of er opvang voorhanden was in het land van herkomst en of er sprake is van een kritieke of vergevorderde gezondheidstoestand. Bij een mogelijke schending van artikel 3 EVRM moet men niet alleen nagaan of de betrokkene fysiek in staat is om te reizen of onderzoeken of de verwijdering een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit of het leven van de betrokkene. Het EHRM heeft oog voor alle omstandigheden die een aanhangige zaak betreffen. Het gaat dus ook om de algemene omstandigheden in het land van herkomst en de persoonlijke situatie van een vreemdeling in dat land van herkomst. Het is immers mogelijk dat factoren en omstandigheden, die op zichzelf genomen geen aanleiding geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM, in hun combinatie wel aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Het Hof motiveert in haar arresten ook verder over de eventuele beschikbaarheid van een medische behandeling in het land van herkomst en over de eventuele aanwezigheid van een sociale of familiale opvang in het land van herkomst, zelfs als al is vastgesteld dat de betrokken vreemdeling heden niet terminaal is en dat zijn ziekte zich niet in een kritieke fase bevindt. De ambtenaar-geneesheer onderzocht enkel of de aandoeningen direct levensbedreigend waren, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte. Hij onderzocht niet verder de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst. Hij interpreteert de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 EVRM bij de verwijdering van zieke vreemdelingen dus te beperkend.

Dat de bestreden beslissing de verschillende elementen moet afwegen in haar motivering zoals de beschikbaarheid medische zorgen, aanwezigheid familie,... hetgeen in casu op geen enkele wijze gebeurde.

Het feit dat de familie van verzoeker reeds wel zich allemaal legaal in België bevinden werd evenmin in aanmerking genomen.

De motivering is dan ook niet deugdelijk en afdoende en er is een kennelijke wanverhouding tussen de overwegingen van de bestreden beslissing en het dispositief van de bestreden beslissing.

Er is ook een op dit vlak schending van de beginselen van behoorlijk bestuur. (...)"

2.2. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag ervan, met name artikel 9ter van de vreemdelingenwet, en naar het advies van de arts-adviseur die de medische elementen die voor verzoekende partij werden aangevoerd op 21 augustus 2013 heeft onderzocht en daarop concludeerde dat "Uit het medisch dossier blijkt geen directe bedreiging voor het leven van betrokkene, er is geen enkel vitaal orgaan aangetast en de aangehaalde toestand van betrokkene vereist geen speciale beschermingsmaatregelen. Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening meer die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is

in het land van herkomst of het land waar betrokkene verbleef. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst.

Ik stel bijgevolg vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.” Derhalve, zo besluit de verwerende partij in de bestreden beslissing, kan uit het voorgelegde medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit en evenmin dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. Uit deze motieven blijkt dat de verwerende partij zich bij het nemen van de bestreden beslissing volledig gesteund heeft op het advies van de arts-adviseur, dat moet worden beschouwd als integraal deel uitmakend van de bestreden beslissing.

Een motivering door verwijzing naar het uitgebrachte advies is in beginsel toegestaan. Deze werkwijze dient evenwel aan bepaalde voorwaarden te voldoen. Vooreerst moet de inhoud van de stukken waarnaar wordt verwezen aan de betrokkene ter kennis zijn gebracht. Bovendien moet het desbetreffende stuk zelf afdoende gemotiveerd zijn en moet het in de uiteindelijke beslissing worden bijgevalen door de verwerende partij (RvS 13 maart 2014, nr. 226.734, NV BAECK en JANSEN). Verzoekende partij betwist niet dat zij in het bezit werd gesteld van dit advies en toont verder niet aan dat en om welke redenen de bestreden beslissing, samengelezen met het advies, niet zou voldoen aan de hierboven geschetste vereisten van de formele motiveringsplicht.

Verzoekende partij kan voorts bezwaarlijk voorhouden dat het gaat om een stereotiepe motivering, nu uit het advies duidelijk blijkt dat ingegaan wordt op de medische problematiek van de verzoekende partij.

Er is dan ook voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

2.3. De Raad stelt vast dat verzoekende partij, die zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

2.5. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.6. Onderzoek naar de schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht alsook het redelijkheidsbeginsel vergt in casu onderzoek naar artikel 9ter van de vreemdelingenwet

2.7. De Raad stelt vooreerst vast dat de verwerende partij in de nota met opmerkingen terecht opmerkt dat artikel 187 van de wet van 29 december 2010, dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet aangepast heeft, in werking is getreden op 10 januari 2011, maar dat deze wet van 29 december 2010 niet voorziet in overgangsbepalingen zodat zij vanaf haar inwerkingtreding onmiddellijk toepasbaar is op de ‘hangende’ aanvragen, vanaf de inwerkingtreding van de wet, in casu op 10 januari 2011. Dit geldt bovendien ook voor de wet van 8 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad op 6 februari 2012 waarbij er ook wijzigingen werden aangebracht aan artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De voormelde wetten bevatten geen overgangsregelingen zodat de bepalingen onmiddellijk van toepassing zijn op de 'hangende' aanvragen, vanaf de inwerkingtreding van de wet. De Raad van State wijst in dit verband naar het algemeen rechtsbeginsel van de onmiddellijke uitwerking van een nieuwe wet. *“Volgens dit principe is elke nieuwe wet in beginsel onmiddellijk toepasselijk, niet alleen op wie zich in haar werkings sfeer begeeft, maar ook op wie zich reeds tevoren in die werkings sfeer bevond. Derhalve is een nieuwe wet in de regel niet enkel van toepassing op de toestanden die na haar inwerkingtreding ontstaan, maar ook op de toekomstige gevolgen van een onder de vroegere wet ontstane toestand, die zich voordoen of die voortduren onder de gelding van de nieuwe wet.”*, (RvS 11 oktober 2011, nr. 215.708).

Het is ook vaststaande rechtspraak van het Hof van Cassatie dat een nieuwe wet niet alleen van toepassing is op toestanden die na haar inwerkingtreding ontstaan, maar in beginsel ook op de toekomstige gevolgen van de onder de vroegere wet ontstane toestanden die zich voordoen of die voortduren onder vigeur van de nieuwe wet, voor zover die toepassing geen afbreuk doet aan reeds onherroepelijk vastgestelde rechten (cass. 18 maart 2011, A.R. C. 10.0015.N; cass. 28 februari 2003, A.R. C.10.0603.N; cass. 6 december 2002, A.R. C.00.0176.N; cass. 14 februari 2002, A.R.C.00.0350.N; cass. 12 januari 1998, A.R.S.97.0052.F)

Bovendien stelt de Raad vast dat artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet op het moment van de aanvraag van de verzoekende partij als volgt luidde:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De beoordeling van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonde.”

Na de wijziging door de wet van 29 december 2010 luidde de voornoemde bepaling als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonde overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Uit het verschil tussen voornoemde bepalingen blijkt dat artikel 9ter, §1, eerste lid met uitzondering van de verwijzing naar §2 inzake het aantonen van de identiteit – wat *in casu* niet speelt - niet gewijzigd werd. Deze bepaling bepaalt de voorwaarden om in aanmerking te komen voor een machtiging tot verblijf op medische gronden. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk welk belang zij heeft bij voornoemde kritiek.

2.8. Het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer van 21 augustus 2013, dat zich in het administratief dossier bevindt en integraal deel uitmaakt van de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“(…) Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 12.10.2010.

Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:

I. Medische voorgeschiedenis + voorgelegde medische attesten

Door de betrokkene werden de volgende medische getuigschriften voorgelegd ter staving van de aanvraag:

- 15/09/2010, dr. Van Rossem, urologisch advies bij een patiënt die in 2008 een polytrauma had opgelopen met een darm- en blaas perforatie. Hiervoor werd hij gesondeerd. Het cystografieonderzoek van 28/09/2010 toonde een stopbeeld op de urethra.*
- 1/10/2010, dr. De Dobbeleer, cystoscopie, er werd een suprapubische sonde verwisseld. Een relatieve vernauwing van de urethra werd bevestigd.*
- 28/9/2010, bloeduitslag, hepatitis testen negatief. Geen HIV. 28/9/2010, nieuwe bloedname.*
- 28/09/2010, 14/10/2010, CT-scan van het abdomen, dr. Forton, geen stuwingsverschijnselen op de nieren, geen dunne darm noch colon afwijkingen. Geen postoperatieve sequelen.*
- 05/10/2010, dr. Vanhaevre, uretrale obstructie.*
- 11/10/2010, transit colon, geen dunne darm letsels aantoonbaar, geen heelkundige antecedenten aantoonbaar.*
- 11/10/2010, medisch attest, dilataties worden aangeraden, op gastro-enterologisch gebied kon een hoog darmletsel uitgesloten worden. Normale echografische bevindingen.*
- 18/10/2010, onbekende dokter, uit het ziekenhuis Sint Maria in Halle, radiologisch onderzoek van dunne darm en colon toont geen vernauwing, op CT-scan neurogene blaas beschreven, echografisch zijn er geen afwijkingen aan lever, de levertesten zijn die gestoord zodat de vraag wordt gesteld of betrokkene geen alcoholverslaving vertoont?*

II. Analyse van dit medisch dossier leert mij het volgende:

Uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische attesten blijkt dat er bij deze 28 jarige man een posttraumatische vernauwing van de urethra was, na een blaasperforatie.

Aanvankelijk werden daarvoor enkele dilataties uitgevoerd, waarna de toestand stabiliseerde. Sedert 3 jaar zijn er bij betrokkene geen noemenswaardige medische activiteiten meer uitgevoerd, er waren ook geen hospitalisaties meer, noch verwikkelingen noch complicaties.

Geen van de vermelde aandoeningen of klachten zijn levensbedreigend of betekenen een gevaar voor zijn fysieke integriteit of geven aanleiding tot een vernederende behandeling.

III. Conclusie

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.).

Uit het medisch dossier blijkt geen directe bedreiging voor het leven van betrokkene, er is geen enkel vitaal orgaan aangetast en de aangehaalde toestand van betrokkene vereist geen speciale beschermingsmaatregelen. Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening meer die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar betrokkene verbleef. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst.

Ik stel bijgevolg vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel. (...)”

2.9. De Raad benadrukt dat het aan de arts-adviseur toekomt de medische toestand van de verzoekende partij te beoordelen en daaromtrent een medisch advies te verstrekken. Het blijkt dat de

arts-adviseur een standpunt kon innemen op grond van de door de verzoekende partij voorgelegde medische stukken. Waar de verzoekende partij stelt dat de ambtenaar-geneesheer een bijkomend onderzoek had moeten of kunnen doen, wijst de Raad erop dat de ambtenaar-geneesheer “*zonodig de vreemdeling (kan) onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen (...)*.” De verzoekende partij betwist niet op concrete wijze de inhoudelijke beoordeling gemaakt door de arts-adviseur. De verzoekende partij is het oneens met de conclusie hij maakt hiermee niet aannemelijk dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is en dat een bijkomend medisch onderzoek de appreciatie van de medische aandoening door de ambtenaar-geneesheer kon wijzigen.

2.10. Waar de verzoekende partij stelt dat de ambtenaar-geneesheer zich zou gebaseerd hebben op te oude medische getuigschriften, en dat dit onzorgvuldig zou zijn, merkt de Raad op dat het de verzoekende partij zelf is die een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet indiende, en zij dus zelf wordt geacht de verwerende partij op de hoogte te stellen van haar actuele toestand. Er dient te worden opgemerkt dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). *In casu* dient evenwel te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of de verzoekende partij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die in casu rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting. Verzoekende partij toont ook geenszins aan dat zij niet bij machte was om haar actuele toestand toe te lichten.

2.11. In zoverre de verzoekende partij nog wijst op medische stukken van 4 september 2013, dient de Raad op te merken dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient beoordeeld te worden in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent derhalve dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste voor de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Dit is per definitie niet het geval met stukken die pas samen met het verzoekschrift of nadien worden voorgelegd. De verwerende partij kon derhalve op het moment van de bestreden beslissing geen kennis hebben van de medische stukken die verzoekende partij thans voorlegt. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is. De bij het verzoekschrift gevoegde medische stukken kunnen aldus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure. Het betoog van de verzoekende partij geënt op deze stukken waar zij stelt dat zij wel degelijk nog verdere medische behandelingen dient te krijgen is dan ook niet dienstig.

2.12. Nu de arts-adviseur oordeelde dat er ook zonder behandeling geen probleem is om terug te keren, kan verzoekende partij geenszins gevolgd worden dat een onderzoek had moeten geschieden naar de behandelingsmogelijkheden in het herkomstland. Het betoog van de verzoekende partij over de onmogelijkheid tot behandeling in het herkomstland is dan ook niet dienstig om afbreuk te doen aan de motieven van de bestreden beslissing.

2.13. Inzake de bemerking van verzoekende partij dat de door de verwerende partij aangestelde ambtenaar-geneesheer geen “gespecialiseerde arts” is moet nog worden geduïd dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet voorziet dat de verwerende partij een beroep dient te doen op een geneesheer-specialist wanneer bij een aanvraag om machtiging tot verblijf specialistische verslagen worden gevoegd (RvS 13 mei 2014, nr. 10.484 (c)) en dat voormelde wetsbepaling ook niet voorziet dat de aangestelde ambtenaar-geneesheer van een bijzondere expertise blijkt dient te geven om de door de vreemdeling ingediende medische attesten te beoordelen of dat hij, enkel omdat het standaard medisch getuigschrift van de vreemdeling door een geneesheer-specialist is opgesteld, verplicht zou zijn om zich met een gespecialiseerd arts in verbinding te stellen (RvS 6 november 2013, nr. 225.353).

2.14. De verzoekende partij kan gevolgd worden in haar betoog dat het toepassingsgebied van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ruimer is dan dat van artikel 3 EVRM. Evenwel focust de verzoekende partij zich op één deel van de motivering van het advies en blijkt uit integrale lezing van het advies van de arts-adviseur dat deze zich niet beperkt heeft tot de stelling dat: *"dit medisch dossier niet toelaat het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte"*. De ambtenaar-geneesheer gaat immers verder dan dat en oordeelde dat de toestand van verzoekende partij na enkele dilataties stabiliseerde en er sedert 3 jaar geen noemenswaardige medische activiteiten meer uitgevoerd zijn. Er waren ook geen hospitalisaties meer, noch verwickelingen noch complicaties. Geen van de vermelde aandoeningen of klachten zijn levensbedreigend of betekenen een gevaar voor zijn fysieke integriteit of geven aanleiding tot een vernederende behandeling.

Gelet op voorgaande bespreking van de medische toestand van de verzoekende partij kan de verzoekende partij geenszins gevolgd worden waar zij stelt dat de arts-adviseur enkel levensbedreigende aandoeningen in aanmerking zou nemen conform het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM. Aldus blijkt niet dat de ambtenaar-geneesheer enkel zou onderzocht hebben of de aandoening direct levensbedreigend is, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte en artikel 9ter van de vreemdelingenwet te beperkend zou geïnterpreteerd hebben.

2.15. Gezien het voorgaande maakt de verzoekende partij evenmin aannemelijk dat het volgende motief van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zou zijn: *"Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene (de zus en moeder van betrokkene zouden in België verblijven). Dat met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen. Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven."*

2.16. Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend zestien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

S. DE MUYLDER